Annus XVI – Vol. XVI 1 Martii 1924 Num. 3

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Apostolicae, p. 81. Epistolae, p. 86.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Concilii:* Circa abstinentiam quadragesimalem, p. 94. - *S. C. de Religiosis:* I. Dubium de superioribus domorum filialium, p. 95. II. Instructio circa clausuram papalem, p. 96. - *S. C. de Propaganda Fide:* I. Provisio Ecclesiae, p. 101. II. Nominationes, p. 101. - *S. C. Rituum:* I. Societatis Iesu. Dubia de cinerum impositione et de benedictione candelarum, p. 102. II. Dubium de festo S. Eusebii, p. 103. III. Bergomen. Dubia de curru in processionibus, p. 104.

Acta Tribunalium: *Signatura Apostolica:* Romana. De luribus Advocatorum, p. 105.

Acta Officiorum: *Pontificia Commissio ad Codicis canones authentice interpretandos:* I. Dubia soluta in plenariis comitiis, p. 113. II. Dubium solutum ab Emo Praeside, p. 116.

Diarium Romanae Curiae: S. Congregazione dei Riti: Congregazioni preparatoria e ordinaria, p. 117. - Segreteria di Stato: Nomine, onorificenze. - Maggiordomato: Nomine. - Necrologio, pp. 117-120.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXIV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24
Unius fasciculi, Lib 3 —

« Bis fere in mense (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur »* (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVI, n. 3 - 1 Martii 1924)

ACTA PII PP. XI

Litterae Apostolicae

PAG.

I. *Quae catholico nomini.* - Dismembrato territorio e vicariatu apostolico de Kimberley, in Africa meridionali, erigitur praefectura apostolica de Kroonstad. - *26 novembris 1923* 81

II. *Ad maiorem Dei gloriam.* - Ex dismembratione vicariatus de Fo-kien, cui in posterum nomen fit de Foochow, efformantur vicariatus apostolicus de Funing et praefectura apostolica de Tingchow in Sinis. - *27 decembris 1923* 82

III. *Cum propagationi.* - Dismembrato territorio ex praefectura apostolica Sumatrae, in posterum de Padang nuncupandae, eriguntur praefecturae apostolicae de Bengkoelen atque de Banka et Billiton. - *27 decembris 1923* 83

IV. *Sergii.* - Titulo et privilegiis Basilicae minoris condecoratur ecclesia paroecialis B. M. V. Gratiarum, civitatis «Este», in dioecesi Patavina. - *23 ianuarii 1924* . 85

Epistolae

I. *Cum, exeunte.* - Ad perillustrem virum Ludovicum baronem de Pastor, Legatum apud Apostolicam Sedem extraordinarium atque Administrum cum liberis mandatis Reipublicae Austriacae, septuagesimum natalem recturum. - *3 ianuarii 1924* . . 86

II. *Quae est.* - Ad R. P. D. Iosephum Guérard, episcopum Constantiensem: XXV appetente episcopatus eius natali. - *9 ianuarii 1924* 88

III. *Societatem etiam.* - Ad perillustrem virum Ludovicum vicecomitem d'Hendecourt, praesidem generalem Societatis Vincentianae: de eiusdem sodalitii incrementis. *10 ianuarii 1924* 89

IV. *Pulcherrimos esse.* - Ad Emum P. D. Ioannem Baptistam titulo S. M. in Transpontina S. R. E. presbyterum Cardinalem Nasalli Rocca, archiepiscopum Bononiensem: officiosis litteris, nomine quoque Collegii Theologici datis, respondet. - *11 ianuarii 1924* 90

V. *Ut hoc tibi.* - Ad R. P. D. Paulum Gulielmum de Keppler, episcopum Rottenburgensem, XXV annos ab inito episcopatu explentem. - *13 ianuarii 1924* . . 91

VI. *Quamquam.* - Ad R. P. D. Celsum Costantini, archiepiscopum tit. Theodosiensem, Apostolicae Sedis in Sinis delegatum: de primo Concilio plenario in Sinis convocando. - *20 ianuarii 1924* 92

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONCILII

PAG.

Namurcen. et aliarum. - Abstinentiae. - *9 februarii 1924* 94

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

I. Dubium de Superioribus Domorum filialium. - *1 februarii 1924* 95

II. Instructio de clausura monialium votorum solemnium. - *6 februarii 1924* 96

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. Provisio Ecclesiae 101

II. Nominationes 101

S. CONGREGATIO RITUUM

I. Societatis Iesu seu Dubia. - *1 febr. 1924* 102

II. Dubium. - *1 februarii 1924* 103

III. Bergomen. - Dubia. - *22 februarii 1924* 104

ACTA TRIBUNALIUM

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

Romana. - Iurium. - *23 iunii 1923* . . . 105

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

I. Dubia soluta in plenariis Comitiis Emorum Patrum. - *20 maii 1923* 113

II. Dubium solutum ab Emo Cardinali Commissionis praeside. - *13 decembris 1923* 116

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti: *Congregazioni Preparatoria e Ordinaria* 117

II. Segreteria di Stato: *Nomine, onorificenze* 117

III. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* 119

IV. Necrologio 120

Annus XVI - Vol. XVI 1 Martii 1924 Num. 3

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE APOSTOLICAE

I

DISMEMBRATO TERRITORIO E VICARIATU APOSTOLICO DE KIMBERLEY, IN AFRICA MERIDIONALI, ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA DE KROONSTAD.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere et feliciter eveniant, ea ut mature praestemus Nos admonet supremi apostolatus officium, quo in terris divinitus fungimur. Quare, ut uberes salutis fructus in apostolico vicariatu de Kimberley, in Africa meridionali, huc usque suscepti laetius augeantur in dies, opportunum visum est consilium ab ipso vicariatu nonnullos civiles districtus distrahere atque inde separatam efformare missionem. Itaque, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, apostolica Nostra auctoritate, praesentium tenore, e vicariatu apostolico de Kimberley superenunciato, curis concredito Missionariorum Instituti Oblatorum Ssmae et Immaculatae Virginis Mariae, decem districtus civiles, nempe *Kroonstad*, *Vredefort*, *Heilbron*, *Lindley*, *Senckal*, *Bethlehem*, *Ficksburg*, *Harrismith*, *Vrede*, dimidiamque partem civilium districtuum de *Hoopstad*, *Winburg* et *Ladybrand* distrahimus et separamus, atque inde novam praefecturam apostolicam *de Kroonstad* nuncupandam effingimus, alumnorum nationalitatis germanicae Instituti a Spiritu Sancto curis tradendam. Novae autem huius apostolicae praefecturae de Kroonstad limites sint sequentes: ad occidentem et ad septentrionem cursus fluminis *Val* et

provincia civilis Transvaalensis; ad orientem provincia civilis Natalensis et vicariatus apostolicus de Basutoland; ad meridiem cursus fluminis *Vet* et linea quae ab hoc flumine incipiens urbem de *Marseilles* tangit et a *Maseru* finem habet.

Haec statuimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus Apostolicis constitutionibus et ordinationibus ceterisque, etiam specifica et individua mentione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVI mensis novembris, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

EX DISMEMBRATIONE VICARIATUS DE FO–KIEN, CUI IN POSTERUM NOMEN FIT DE FOOCHOW, EFFORMANTUR VICARIATUS APOSTOLICUS DE FUNING ET PRAEFECTURA APOSTOLICA DE TINGCHOW IN SINIS.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Ad maiorem Dei gloriam christianaeque fidei incrementum expedit ut, praesertim in longinquis missionibus, aucto numero Pastorum, Dominici gregis incolumitati et bono prospiciatur. Iamvero cum venerabilis frater Franciscus Aguirre, Episcopus titulo Botryensis et Vicarius Apostolicus de Fo–kien in Sinis, Nos instanter flagitaverit ut suae iurisdictionis territorium ob nimiam amplitudinem in plures partes divideretur novaeque missiones proinde erigerentur: Nos, praehabito voto venerabilis fratris Celsi Costantini, Archiepiscopi titulo Theodosiensis et Apostolici in Sinis Delegati, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, praelaudati Praesulis votis adnuendum censuimus, ideoque haec quae infra scripta sunt statuimus ac mandamus. Nimirum, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis pletudine, praesentium vi, a vicariatu apostolico de Fo–kien dismembramus

sive separamus: I. Territorium quod complectitur praefecturam civilem de *Funing*, quod in vicariatum apostolicum erigimus cui nomen facimus vicariatus apostolici *de Funing*. – II. Territorium quod comprehendit praefecturam civilem de *Tingchow*, illudque in praefecturam apostolicam erigimus, cui nomen facimus praefecturae apostolicae *de Tingchow*. – Has vero novas missiones sic per Nos erectas Ordinis Praedicatorum curis concredimus. – Denique vicariatum apostolicum *de Fo-kien*, enumeratis territoriis imminutum, exinde ab urbe principe vicariatum apostolicum *de Foochow* appellandum esse iubemus.

Haec statuimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus Apostolicis constitutionibus et ordinationibus ceterisque, etiam specifica et individua mentione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVII mensis decembris, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status*.

III

DISMEMBRATO TERRITORIO EX PRAEFECTURA APOSTOLICA SUMATRAE, IN POSTERUM DE PADANG NUNCUPANDAE, ERIGUNTUR PRAEFECTURAE APOSTOLICAE DE BENGKOELEN ATQUE DE BANKA ET BILITON.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Cum propagationi christianae religionis in praefectura apostolica de Sumatra, Patribus Capulatis provinciae Neerlandicae commissae, ob nimiam territorii extensionem locorumque distantias, non possit amplius per unicam nominati Ordinis provinciam provideri, cumque spes effulgeat ulterioris religionis progressus, si, accersitis ex aliis institutis missionariis, numerus operariorum in vinea Domini augeatur, opportunum Nobis visum est consilium, praefecturam apostolicam praefatam dismembrare novasque inde missiones erigere. Itaque, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN.

S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, praefecturam apostolicam de Sumatra dismembramus sive dividimus, atque ab ea seiungimus: I. Partem insulae Sumatrae meridionalem, quam in separatam apostolicam praefecturam erigimus, cui nomen facimus *de Bengkoelen* ab urbe principe illius loci, circumscriptam limitibus civilium residentiarum de *Bengkoelen*, *Lampongsche*, *Palembang* et *Djambi* cum insulis minoribus adiacentibus, quam novam praefecturam Sacerdotum Ssmi Cordis a Sancto Quintino appellatorum curis demandamus. – II. Insulas de *Banka* et *Biliton*, cum archipelago de *Riouw*, quas pariter in praefecturam apostolicam independentem constituimus, cui nomen siet a *Banka et Biliton*, quamque societati SS. Cordium de Picpus adsignamus. – Praeterea decernimus eadem Nostra auctoritate, ut antiquae praefecturae de Sumatra, arctioribus limitibus sic restrictae, in posterum nomen fiat *de Padang;* eaque Patribus Capulatis Provinciae Neerlandicae, sicuti antea, excolenda permaneat; cui ex nunc assignatae supersint solummodo civiles residentiae sive gubernia de *Atjeh*, *Sumatra's Oost Kuust*, *Tapanoeli*, *Sumatra's West Kuust* cum insulis minoribus adnexis, adiecto etiam districtu *Indragiri* ad residentiam de *Riouw* civiliter pertinente.

Haec statuimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus Apostolicis constitutionibus et ordinationibus, ceterisque, etiam specifica et individua mentione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVII mensis decembris, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

TITULO ET PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS CONDECORATUR ECCLESIA PAROECIALIS B. M. V. GRATIARUM, CIVITATIS « ESTE », IN DIOCESI PATAVINA.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Surgit in civitate *Este*, dioecesis Patavinae intra limites, ecclesia Deo dicata in honorem Beatae Mariae Virginis sub Gratiarum invocatione, quae, molis amplitudine, concinna forma eximiisque artis operibus conspicua, inter praecipua dioecesis et regionis templa merito adnumeratur. Ista sacra in aede antiqua religione colitur, miraculis inclyta, Beatae Mariae Virginis imago, iam ab anno MCCCCVIII illuc a Constantinopoli translata, quae ob innumera beneficia a fidelibus impetrata, praesertim in rebus adversis et in publicis calamitatibus, famam et gloriosum « Gratiarum » titulum adepta est. Ipsa sacra imago ex decreto Vaticanae Basilicae Capituli diei XV mensis decembris anni MDCCCXXII, pretioso diademate redimita refulget. Clerus ecclesiae addictus in praesens, sicuti olim Patres Ordinis Praedicatorum, quibus ipsa commissa erat, divinum cultum et devotionem ac fiduciam fidelium in Beatissimam Virginem omni studio et decore fovet et auget. Exinde templum ipsum veluti centrum habetur singularis pietatis civium atque advenarum, etiam turmatim peregrinorum more confluentium ad gratiarum omnium apud Deum sequestrae Virginis opem implorandam. Insignes ibidem et venerandae asservantur relliquiae, quas inter relliquiae e sacris Spinis et pretioso Sanguine D. N. I. C. praecipue recensentur. Hoc quidem Mariale sanctuarium Romani Pontifices Decessores Nostri peculiaribus privilegiis atque indulgentiis ditarunt, illis additis quae sodalitatibus et piis Unionibus inibi canonice erectis ab ipsa Sancta Sede concessae fuerunt: hae Sodalitates atque Uniones suum quaeque nomen habent, a SSmo Sacramento, a Pretioso Sanguine, a Sacro Corde Iesu, a sacratissimo Rosario, a Matribus christianis, a Puellis Mariae et a Doctrina christiana. Haec animo repetentes, cum dilectus filius Carolus Riva, hodiernus archipresbyter et parochus ipsius ecclesiae, Nos suppliciter rogaverit ut ipsam ecclesiam, sive Mariale sanctuarium, inter Basilicas minores adscribere dignaremur, hasque preces cumulet et ornet amplissimum suffragium Episcopi Patavini, Nos votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, audito venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum

Congregationi Praefecto, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, ecclesiam Sanctae Mariae Gratiarum civitatis *Este*, in dioecesi Patavina, titulo ac dignitate Basilicae minoris condecoramus, cum omnibus honorificentiis ac privilegiis quae minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Haec edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIII mensis ianuarii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD PERILLUSTREM VIRUM LUDOVICUM BARONEM DE PASTOR, LEGATUM APUD APOSTOLICAM SEDEM EXTRAORDINARIUM ATQUE ADMINISTRUM CUM LIBERIS MANDATIS REIPUBLICAE AUSTRIACAE, SEPTUAGESIMUM NATALEM ACTURUM.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Cum, exeunte hoc mense, integris mentis corporisque viribus, septuagesimum acturus sis natalem tuum, quos in Oenipontana studiorum Universitate habuisti olim vel discipulos vel in docendo conlegas, ii parant, ut nuperrime accepimus, conspirantibus quidem ceteris quorum tibi amorem admirationemque conciliasti, praecipuis te venerationis laetitiaeque suae honestare testimoniis. Qua in meritorum tuorum commemoratione num Romanum Pontificem, num Nos, qui tanti te laboresque tuos facimus et vetere tecum necessitudine coniungimur, silere deceat aut primas partes cuiquam cedere? Praedicent quidem ii omnes, quotquot te quondam in celebri Athenaeo multos annos audierunt, summam illam tuam rerum gestarum cognitionem cum peracuta iudicii subtilitate incorruptoque veritatis studio coniunctam, seque beatissimos putent quod idem studium eandemque vesti-

gandarum existimandarumque rerum rationem, ductu tuo, hauserint ac veluti imbiberint. At vero opus tuum princeps omnibusque expletum numeris, quod est *Historia Romanorum Pontificum*, Apostolica Sedes, hac opportunitate data, per Nos publice dilaudat atque extollit veluti iure suo et tamquam rem suo fotam gremio, quandoquidem immortalis memoriae decessor Noster Leo XIII Tabularium tibi primo patere iussit, unde litterarum monumenta paene infinita in lucem eduxisti, quibus narratio tua niteretur. Tu autem, dilecte fili, ad tam grande opus eam attulisti ingenii aciem exquisitaeque doctrinae copiam, ut nullus fortasse unquam instructior paratiorque ad eius generis laborem accesserit. In iis enim voluminibus, quae ad hunc diem aliud ex alio edidisti, praeterquam quod omnia, vel minima, ad tabularum auctoritatem fidemque exiguntur, certa tutaque causarum consecutionumque indagatione eventa quaelibet penitus dispicis et, si qua eorum dubia aut in controversiam deducta, recte acuteque interpretando explanas. Quid, quod singulares ac proprias uniuscuiusque aetatis notas complexu tam miro proponis, ut quasdam quasi tabulas plenas veritatis, plenas artis depingas? Factorum praeterea expositionem iis verborum sententiarumque luminibus exornas, ut unum aliquid inde exsistat absolutissimum, quod in sui admirationem studiosorum legentiumque animos convertat ac rapiat. Nec profecto ignoramus, adeo immensam tibi adesse, ex aliis quoque paene omnibus Europae bibliothecis atque archivis, materiam, ut haec tibi cotidie crescat, et crescant item praeter exspectationem, scribendo, volumina. Quid igitur tibi, dilecte fili, fausta hac occasione cupiamus, nisi ut Ille, cuius vice fungimur, prorogata tibi aetate diutissime, ingenii corporisque tui vires confirmet, immo etiam exacuat, ne totius operis conficiendi facultas te spatiumque deficiat? Quod quidem opus quo magis procedit, eo clarius, rebus pro veritate exploratis, divina Ecclesiae virtus elucet ac splendet. Quamobrem perge, invicta qua soles alacritate, laboriosissimum persequi utilissimumque inceptum, cui nec Noster bonorumque omnium plausus nec caelestium deerit remuneratio gratiarum. Quarum interea auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VIII mensis ianuarii anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

II

AD R. P. D. IOSEPHUM GUÉRARD, EPISCOPUM CONSTANTIENSEM: XXV APPETENTE EPISCOPATUS EIUS NATALI.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quae est Nostra in te benevolentiae caritas, ad epistulam grata voluntate rescribimus, qua, sub Natalem D. N. Iesu Christi ad Nos missa, cleri quoque populique tui nomine, copiosa Nobis precabaris lumina et solacia, quibus ad Ecclesiam in praesenti eventuum acerbitate regundam indigeremus. Pro eiusmodi igitur votis ominibusque, unde vestra emineret in Romanum Pontificem pietas, vobis omnibus non modo maximam referimus gratiam, sed etiam illorum, qui istic sederunt Episcopi sanctitate vitae mirabiles, enixe patrocinium praesidiumque invocamus. Quodsi mutuam hanc humanitatis caritatisque significationem Natalis Iesu Infantis hominibus suadet vel a religione alienissimis, quae tamen inter filios et communem Patrem ultro citroque editur, multo plus ea habet suavitatis. Hac sane in re placeret utique diutius sistere atque immorari; at qui possumus, quando ad eventum, quo proxime delectaberis, non modo cogitatio provolat Nostra, sed etiam calamus ipse veluti properat? Quintum ac vicesimum intellegimus episcopatus tui natalem, quem die secundo proximi mensis, non sine magna filiorum tuorum laetitia, es acturus, Deo dante, feliciter. Qui quidem filii tui, ut aliunde accepimus, conrogare in usus tuos stipem deliberaverant; sed te largitatem eorum grate excepturum tum demum significasti, cum constitit, eam stipem in augendam magnifico aeris campani concentu turrim cathedralis templi conlatum iri, quod, a te refectum ornatissimeque restitutum, quasi pupillam oculi amare diceris. Multa profecto ac maxima tibi dioecesis ista refert accepta, per hoc pastoralis muneris spatium, beneficia; debet enim doctrinae catholicae integritatem fideique spiritum sarta tectaque diligenter ac strenue; debet pia opera, et potissimum ludos, conlegia, Seminaria, stabilius restituta uberiusque provecta; neque obliviscitur, eam istic conditam esse et florere, te auspice, Societatem, quae orbis ex bello pueris puellisque omnia suppeditat adiumenta, unde futura eorum prosperitas in tuto collocetur. Est igitur, cur huius faustitatem eventi Nosmet participando inlustremus; sic autem participamus, ut velimus cogites, Nos adfore, eo die, animo et voluntate praesentes. Atque ad te iam nunc veniant gratulationes cum ominibus Nostrae, teque in spem erigat caelestis remunerationis apostolica bene-

dictio, quam, praecipuae caritatis Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, et universo gregi tuo peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IX mensis ianuarii anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

III

AD PERILLUSTREM VIRUM LUDOVICUM VICECOMITEM D'HENDENCOUR, PRAESIDEM GENERALEM SOCIETATIS VINCENTIANAE: DE EIUSDEM SODALITII INCREMENTIS.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Societatem istam, cuius generali Consilio praees, unde veluti in venas singulorum per terrarum orbem Coetuum sanguis roburque defluit ac diffunditur, de opera et stipe multum amamus quam in egenos alendos sospitandosque impendit, qui, ut sunt Christo Iesu carissimi, ita Nobis in medullis haerent, qui eius vice, divino consilio, perfungimur. Quae vestra omnium actio id quoque habet emolumenti, ut, per ipsam, qua in agendo utimini, modestiam reverentiamque, animos pauperum, quorum verecundiae parcitis, si quando religionis aut expertes aut neglegentes inveneritis, in divinae admirationem caritatis plerumque raptos et comitate mollitos vestra, ad avitam fidem christianaeque vitae officia sensim gradatimque revocetis. Quae igitur de operis tam praeclari progressu et per superiorem annum amplificatione ipsemet, cum reliquis e Consilio, nuperrime docuisti, ea quidem impulere ut gratias quamplurimas de tanta fructuum ubertate benignitati Dei exsultando ageremus. Etenim plura attulistis ad perlegendum cogitandumque iucunda: scilicet excitatum passim, non modo in continenti, sed etiam trans maria et vel in regionibus instituti vestri paene ignaris, magnum Coetuum seu *Conferentiarum*, quas vocant, numerum; habendorum statis temporibus e tota natione conventuum inductum huc illuc perutilem morem; praetereaque mirabilem istum caritatis motum a lyceis magnis ad ceteras scholas ita propagatum, ut studiosa iuventus in suas iam ac proprias societates a paroecialibus seiunctas auspicato coiverit. Cum autem videretis, miseriis illis, quas ex Conditorum praeceptione atque exemplo lenire consueveratis, finitimas ubique reperiri immensas alias ex postremo bello angustias, quae sedulitatem vestram desiderare advocatam viderentur, hanc quoque provinciam animose vos

ardenterque suscepistis. De his igitur omnibus, quae adhuc memoravimus, Societatem istam, quam nunquam satis praedicare liceat, Nostris publice laudibus cumulamus, eiusdemque vobis incrementa gratulamur. Quod reliquum est, sodales omnes paterno animo monemus, e cotidiano eiusmodi christianae beneficentiae usu pergant in posterum capere unde cotidie etiam et in caritate Dei, qui se in terris humilem pauperemque praestitit, et in ceterarum exercitatione virtutum abunde proficiant. Caelestis interea remunerationis auspicem praecipuaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili, Consilio cui praesides et universae Societati apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die x mensis ianuarii anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

IV

AD EMUM P. D. IOANNEM BAPTISTAM TITULO S. M. IN TRANSPONTINA S. R. E. PRESB. CARD. NASALLI ROCCA, ARCHIEPISCOPUM BONONIENSEM: OFFICIOSIS LITTERIS, NOMINE QUOQUE COLLEGII THEOLOGICI DATIS, RESPONDET.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Pulcherrimos sane humanitatis pietatisque sensus cum votis ominibusque coniunctos in ea agnovimus epistula, quam ipse et decuriales Conlegii istius theologici doctores sub Natalem D. N. Iesu Christi ad Nos communiter, pro more institutoque vestro, dederatis. Precabamini enim, non modo ut sacratissimus ille dies Nobis laetitiae plenus solaciique illucesceret, sed etiam ut per novum, qui proxime iam aderat, annum et res Nobis bene succederent, et Sancta Mater Ecclesia, Nobis ducibus, fines proferret suos et maiore in dies pace ac prosperitate uteretur. Ob vestra eiusmodi optata, quae Nostra item sunt, maximam vobis habemus gratiam, eademque rependendo, optima quaeque in annum nuper initum cupimus. At vero id cupimus potissimum, ut, quam perdiligenter in adulescentes, qui in spem Ecclesiae et Flaminiae regionis succrescunt, impenditis operam, ea sanctitatis doctrinaeque fructus ferat cotidie uberiores. Quo in genere placet vehementer vobis gratulari, hinc quod propositum vobis est, decessorum Nostrorum et Nostris ut iussis hortationibusque obsequamini, a purissimis Aquinatis fontibus sapientiam haurire qua alumnos istos imbuatis, inde quod saecularia a Thoma inter sanctos caelites relato sollemnia

religiosissime egistis, ut validum ipsius patrocinium in vos discipulosque vestros advocaretis. Grati autem ob haec omnia animi Nostri testem et divinorum luminum donorumque conciliatricem, apostolicam, quam petiistis, benedictionem tibi, dilecte fili Noster, doctoribus item conlegialibus et sacrorum alumnis, praetereaque universo clero populoque tuo peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XI mensis ianuarii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

V

AD R. P. D. PAULUM GULIELMUM DE KEPPLER, EPISCOPUM ROTTENBURGENSEM, XXV ANNOS AB INITO EPISCOPATU EXPLENTEM.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Ut hanc tibi inscribamus epistulam, facit res sane laetabilis, quae est tibi propediem eventura feliciter; faciunt ea quibus commendaris promerita, ut quintum ac vicesimum episcopatus tui natalem silentio ne praetereamus. Placet enim, pulcherrima hac occasione, publice testari, haud minoris te a Nobis fieri, quam a dioecesanis tuis et a sacerdotibus Episcopisque e Germania universis, qui cum integritatem sanctimoniamque vitae tuae et egregiam pastoralis muneris perfunctionem dilaudent atque extollant, tum e litterarum peritia et multiplici doctrina, quam in ponderosa Nobisque haud ignota profudisti volumina, plurima ceperunt, quae in suos usus converterent, cognitionum liberaliumque artium emolumenta. Huc accedit, quod ea in te est vis eloquentiae et copia dicendi, ut disertissimus omnium e clero isto iure meritoque habearis. Sed aliud praeterea est, unde animus ad te redamandum Noster propius inclinet: illam tuam dicimus paene singularem Apostolicae Sedis reverentiam cum studio coniunctam, a qua in comperto est omnibus nunquam te, ne minimum quidem, deflexisse. Praeeuntes igitur filiis tuis, itemque in episcopatu conlegis, qui data opportunitate ad ampliores edendas voluntatis erga te suae significationes usuri profecto sunt, faustum tibi eventum ex animo gratulamur, optantes, ut, quos ad Dei gloriam aeternamque hominum salutem procurandam tulisti ad hunc diem labores, futuram eorum in caelis remunerationem antecedant omne genus solacia, quibus te in terris quoque frui copiosissimis, praeter eam qua flores omnium vel acatholicorum opinio-

nem, aequum est et consentaneum. Caelestium interea donorum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, et clero populoque tuo apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIII mensis ianuarii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

VI

AD R. P. D. CELSUM COSTANTINI, ARCHIEPISCOPUM TIT. THEODOSIENSEM, APOSTOLICAE SEDIS IN SINIS DELEGATUM: DE PRIMO CONCILIO PLENARIO IN SINIS CONVOCANDO.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quamquam, quod te delegimus qui istic negotia Ecclesiae Dei gereres, videmur eo ipso satis perspicue declarasse quantum virtuti et dexteritati tuae confideremus, novum tamen fiduciae, quam tibi habemus, testimonium placet ad te hisce Litteris Nostris afferre. Tibi enim, venerabilis frater, committimus, ut Vicarios omnes et Praefectos Apostolicos, qui sacras Missiones in Sinis moderantur, in urbem, quae *Shanghai* nuncupatur, legitime convoces et Conventui, quem proximo vere agi decretum est, Nostro nomine praesideas. Cui quidem Conventui ut vir praesit et splendore dignitatis et doctrinae prudentiaeque laude conspicuus, idemque ut auctoritate praesit Nostra, ipsa omnino postulat rei gravitas novitasque plane singularis. Quod profecto haberi liceat in Sinis Concilium, idque Plenarium et a praedicato istic Evangelio primum, res est quae clarissima in Ecclesiae fastis luce nitebit et memoriae posteritatis commendabitur: cuius in exsecutione propositi veluti exsultantes videre Nobis videmur eorum cineres, qui in Sinenses ad Christum traducendos ante actis aetatibus plurimum impenderunt laboris et sanguinem libenti generosoque animo profuderunt. Sed praeterea res agitur solacii laetitiaeque plena, cum proximum eiusmodi eventum patenter indicet quam late catholica fides sit per immensas istas regiones propagata, et sperare item iubeat fore ut magnam utilitatum copiam sacrae Missiones inde hauriant ac percipiant. Neque enim est dubitandum, quin et delatum tibi perhonorificum munus diligenter ipsemet sapienterque expleas, et ceteri, quotquot coiverint, locorum Ordinarii, caelestibus fulti gratiis ductuque tuo,

ea deliberando constituant quae ad religionem in Sinis provehendam stabiliendamque pluris intersint quaeque christianae morum disciplinae tuitioni aptius conducant. Quae autem acta et decreta in amplissimo eiusmodi Concilio conscribi et fieri contingat, eadem praecipimus ut ad Apostolicam hanc Sedem, recognoscenda probandaque, post dimissos Patres, te curante, perferantur. Futurorum interea coetuum laboribus bene ominati, divinarum auspicem gratiarum paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, iisque omnibus, qui in Concilium conventuri sunt, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XX mensis ianuarii anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONCILII

NAMURCEN. ET ALIARUM

ABSTINENTIAE

Die 9 februarii 1924

QUAESTIO. — Litteris ad hanc Sacram Congregationem reverenter datis, exponebat nuper R. P. D. Episcopus Namurcensis, ex pontificia dispositione, in sua dioecesi, sicut in finitimis Belgii et Galliae dioecesibus, omnino *teneri* christifideles ad abstinentiam servandam toto tempore Quadragesimae, feria IV, loco sabbati. Cum autem controversia orta esset de peregrinis, an eodem iure tenerentur necne, ad eam rite dirimendam sententiam huius Sacri Consilii rogabat, coram quo ideo quaeritur: « An, « et qua die, tempore Quadragesimae, peregrini teneantur servare absti- « nentiam sabbati in locis ubi, ex speciali dispositione Sanctae Sedis, eadem « abstinentia debet servari feria IV ».

ANIMADVERSIO. — Planum est in lege abstinentiae distingui debere substantiam praecepti a modo quo observandum illud est in aliqua regione. Substantia praecepti, in casu, est, ut per Quadragesimam bis in hebdomada, praefinitis diebus, abstinentia servetur, eaque est lex generalis; modus vero, in casu, est, ut particulari lege hi dies praefiniantur feria IV et VI. Iamvero etiam peregrini, ad normam can. 14 § 1, 3°, tenentur observare *leges generales*, in loco ubi hae vigent: haud itaque dubium, quin iidem et in dioecesi Namurcensi, aliisque de quibus in casu, teneantur substantia praecepti quae ibidem plane viget; vicissim, ex n. 2° eiusdem paragraphi, peregrini non tenentur ad servandas leges *particulares* territorii in quo versantur, licet id libere possint; et ideo, in casu, per se non obligantur ad servandam abstinentiam feria IV loco sabbati, prout tenentur incolae loci, licet id libere possint. Hinc prono fluit alveo, eos teneri quidem, praeterquam feria VI, abstinere a carnibus, vel feria IV vel feria VI, prout maluerint, optione nempe eis permissa, in hoc, inter ius commune et ius particulare.

Quare, etc.

Resolutio. — In plenariis porro Comitiis S. Congregationis Concilii, habitis in Palatio Apostolico Vaticano die 9 mensis februarii, anno 1924, Emi Patres ad propositum dubium respondendum censuere: *Teneri alterutra die ad libitum, remoto tamen scandalo.*

Quam resolutionem, referente postmodum infrascripto S. C. Secretario, Ssmus Dñus Noster Pius div. Provid. PP. XI approbare et confirmare dignatus est.

† Iulius, Episc. tit. Lampsacen., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

I

DUBIUM

DE SUPERIORIBUS DOMORUM FILIALIUM

Cum in aliquibus Ordinibus aut Congregationibus Religiosis extent Domus *stricte filiales*, quae videlicet non constituunt propriam Communitatem nec bona propria possident, sed sunt quasi membra Domus maioris, a qua omnimode dependent et reguntur a Superiore delegato *ad nutum* Superioris, qui totam gubernat Communitatem et residet in Domo maiore, propositum fuit dubium: « An Superiores Domorum *stricte filia-* « *lium*, de quibus agitur, qui sunt simplices delegati *ad nutum* Superioris « Domus matricis, veniant sub nomine Superioris localis ad sensum Codi- « cis iuris canonici ».

Sacra Congregatio de Religiosis, exquisito voto plurium Revmorum Consultorum, rem definiendam Emis Patribus proposuit, qui, in plenario Coetu habito ad Vaticanum die 30 novembris 1923, re mature perpensa, respondendum censuerunt: *Negative; et ad mentem.*

Mens autem est ut in revisione Constitutionum singulorum Ordinum aut Congregationum ad Codicem conformatarum, apposite provideatur per applicationem eorum canonum qui circa relationes inter subditos et praepositos pressius versantur, prout in singulis casibus opportunum iudicabitur.

Facta autem de praedictis relatione Ssmo Domino Nostro Pio divina Providentia Pp. XI, in audientia habita ab infrascripto P. Secretario, die 5 decembris eiusdem anni, Sanctitas Sua resolutionem Emorum Patrum in omnibus approbare et confirmare dignata est, et publici iuris fieri mandavit.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis de Religiosis, die prima februarii 1924.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Maurus M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secretarius.*

II

INSTRUCTIO

DE CLAUSURA MONIALIUM VOTORUM SOLEMNIUM

Nuper edito ab hac Sacra Congregatione decreto « circa moniales in Gallia et in Belgio », sub die 23 iunii 1923, quamplura monasteria ex illis regionibus alacriter egerunt de obtinenda facultate qua moniales eorumdem ad vota solemnia profitenda admitterentur; et enixe postularunt, ut de Clausurae Papalis lege, quae talem concessionem consequitur, rite ab hac Sacra Congregatione instruerentur.

Considerans vero eadem Sacra Congregatio, legem clausurae in Codicem iuris canonici receptam ex veteri iure esse depromptam; eamque a S. Pii V tempore servatam, quamplurimis Sacrarum Congregationum responsis communitam et Doctorum elucubrationibus illustratam fuisse, opportunum iudicavit ut Instructio promulgaretur, quae veluti norma pro universis monialium monasteriis, in quibus vota solemnia emittuntur, esse queat.

Re igitur mature perpensa, Sacra Congregatio, ea quae sequuntur, circa legem Clausurae Papalis, servanda decrevit:

I. Moniales, vi suae professionis et legis ecclesiasticae, contrahunt obligationem:

a) semper manendi intra septa sui cuiusque monasterii, ita ut, sine speciali Sanctae Sedis indulto, inde exire non liceat, salvis casibus de quibus infra (can. 601);

b) nec admittendi intra eadem septa quamcumque personam cuiusvis generis, conditionis, sexus, aetatis, sine licentia Sanctae Sedis, nisi persona sit a iure excepta, ut infra (can. 600).

Haec est Clausurae Papalis lex et obligatio, eaque afficit etiam monasteria in quibus monialium numerus quantumcumque imminutus sit.

II. Monasterium ergo, una cum adiacentibus hortis et viridariis (can. 597 § 2), ita circumseptum esse debet, ut, quoad fieri potest, nullus sit in ea vel ab iis prospectus externarum personarum (can. 602).

1° Si quae fenestrae respiciant publicam plateam vel domos vicinas, vel communicationem cum extraneis permittant, ita vitris opacis vel valvulis (foriculis) muniri debent, ut prospectus hinc inde impediatur.

2° Si chorus crates habet per quas moniales altare videant, ita crates dispositae esse debent ut fideles, e loco ipsis reservato, ipsas moniales videre nequeant.

3° Sedes confessionalis ita disposita sit oportet ut confessarius extra clausuram, poenitentes vero intra reperiantur.

4° Locus in quo moniales sacram Communionem recipiunt, ita, sive porta sive sipario, occlusus esse debet, ut moniales a fidelibus videri nequeant.

5° Apud ianuam monasterii in sacrario et ubicumque necessarium videatur, rota muro inseratur, per quam res necessariae transmitti possint. Nihil obstat, quominus hac in rota parvum foramen sit, per quod videri possit quaenam res rotae immittantur.

6° Intra limites Clausurae Papalis non comprehenditur publicum templum cum continenti sacrario, ad quae propterea, sine Sanctae Sedis indulto, moniales accedere nequeunt.

III. Duobus modis lex clausurae violari potest: aut per indebitum *egressum monialium* e septis monasterii, quocumque praetextu, etiam ad breve tempus, factum (can. 601), aut per indebitum *ingressum cuiuscumque alius personae* sine licentia Sanctae Sedis.

1° *Egressus* e monasterio sine licentia Sanctae Sedis monialibus, post professionem, licetosolummodo in casu imminentis periculi mortis vel alius gravissimi mali. Hoc periculum, si tempus suppetat, ab Ordinario loci scripto recognosci debet (can. 601).

a) Talia pericula erunt: incendium, inundatio, ruina fabricae, terrores belli, invasio militum et cetera huiusmodi. Eadem provenire possunt etiam ex parte cuiusdam monialis, exempli gratia, dementia periculosa affectae aut morbo epidemico laborantis, quo in casu huiusmodi monialis e clausura recedere debet, ut incolumitati religiosae communitatis consulatur. Si tamen tempus permittat, Ordinarius loci, a monialibus rogatus, periculum et causam sufficientem egrediendi e clausura scripto recognoscere debet.

b) Sine licentia Sanctae Sedis ergo non potest monialis ab uno monasterio ad aliud, etiam eiusdem Ordinis, nec ad breve tempus, transferri, nec exire causa novae fundationis faciendae; nec ut exerceat munus abba-

tissae seu antistitae aut magistrae novitiarum; nec ad curandam valetudinem; nec ad invigilandum aedificationi novi monasterii. Quae tamen licentiae a Sacra Congregatione, iustis de causis et debitis praescriptis conditionibus, concedi solent.

c) Si supra tectum monasterii sit ambulacrum, ad illud accedere moniales poterunt, dummodo cratibus undequaque rite protegatur.

d) Cum saepissime necessitas adsit, ut moniales, propter decorem domus Dei, per seipsas in ecclesia exteriore ea faciant, quae requiruntur ut semper debita munditie et nitore resplendeat, et praecipue in festis maioribus convenienti ornatu decoretur, Sancta Sedes, pro monasteriis id petentibus, antistitae facultatem concedit designandi religiosas, quotquot videantur necessariae, quae, tempore quo nemo est in ecclesia et haec omnino clausa manet, in eam descendere possint, ut ea omnia agant quae ad cultum ecclesiae eiusque munditiem pertinent.

e) Quamvis adspirantes ad habitum religiosum, dum postulatum peragunt, lege clausurae teneantur (can. 550 § 2), tamen libere et absque licentia Sanctae Sedis e monasterio egredi possunt quando ad saeculum sponte eas redire aut a superioribus dimitti contingat; et idem de novitiis dicendum, aut de professis votorum temporariorum, quando vota expiraverint, vel legitime dimissae fuerint.

2° *Ingressus* in monasterium sine venia Sanctae Sedis, vi can. 600, sequentibus personis licet:

a) Ordinario loci aut superiori regulari monasterium visitantibus, vel aliis visitatoribus ab ipsis delegatis, licet clausuram ingredi dumtaxat inspectionis causa, cautoque ut unus saltem clericus vel religiosus vir maturae aetatis eos comitetur (can. 600, 1°).

b) Pro sola igitur visitatione *locali* peragenda visitatori clausuram ingredi licet. Visitatio *personalis* extra clausuram ad crates fieri debet. Nec Ordinario aut superiori regulari aut visitatori extra actum visitationis ratione officii clausuram ingredi fas est.

c) Causa explorationis, quae ante vestitionem et utramque professionem ab Ordinario loci vel eius delegato fieri debet, nec non pro electione antistitae, Ordinarius loci aut eius delegatus clausuram ingredi non debet (can. 506 § 2, 552 § 2).

d) Si vestitioni vel professioni monialium Episcopus vel alius sacerdos praesit, neque ipsis clausuram ingredi, neque postulanti aut professurae ex ea egredi licet.

e) Visitator ingressurus clausuram inspectionis causa ab uno saltem clerico vel religioso, etiam converso, maturae aetatis, comitari debet, qui toto tempore, quo in monasterio moratur, ab eo non discedat.

f) Confessarius, vel qui eius vices gerit, potest, cum debitis cautelis, ingredi clausuram ad ministranda Sacramenta infirmis aut ad adsistendum morientibus (can. 600, 2°). Haec facultas respicit confessarium ordinarium monasterii, vel qui eius vices gerit, quibus ex can. 514 § 2 competit administratio Sacramentorum et adsistentia morientibus in monasteriis monialium; in horum defectu alius etiam sacerdos clausuram ingredi potest.

g) Ad excipiendas confessiones aegrotantium ingredi clausuram potest, quoties requiratur, non solum confessarius ordinarius, sed etiam extraordinarius vel adiunctus aut confessarius quilibet a graviter aegrotante accersitus, de quo in can. 523 fit sermo.

h) Debitae cautelae adhibendae *pro Communione administranda* in decreto Sacrae Congregationis de Religiosis diei 1ae septembris 1912 exhibentur: « Oportet ut quatuor religiosae maturae aetatis, si fieri possit, ab « ingressu in clausuram usque ad egressum sacerdotem comitentur, qui « sacram pyxidem, aliquas consecratas Particulas continentem, deferre, « sacram Communionem administrare, reverti ad ecclesiam, eamdemque « sacram pyxidem reponere debet, servatis rubricis a *Rituali Romano* pro « Communione infirmorum statutis ».

i) *Pro Confessione excipienda* sequentes cautelae praescribuntur: duae moniales confessarium ad cellam infirmae comitentur ibique ante ostium cellae apertum expectent, dum Confessionem audit, ut redeuntem ad monasterii ianuam iterum comitari possint.

k) Quandocumque sacerdotem ad supradicta ministeria obeunda clausuram ingredi contingat, finito ipso ministerio statim e monasterio egredi debet.

l) Si verbum Dei monialibus ad crates commode praedicari non potest, Sanctae Sedis licentia exquirenda est, quae, si graves adsint rationes, eam denegare non solet, ut praedicatores clausuram ingredi et in choro sive in capitulo praedicare valeant, servatis tamen animadversionibus et cautelis pro ingressu confessarii supra descriptis.

m) Possunt clausuram ingredi qui supremum actu tenent populorum principatum eorumque uxores cum comitatu; item Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales (can. 600, 3°).

n) Antistitae est, adhibitis debitis cautelis, ingressum permittere medicis, chirurgis, aliisque quorum opera est necessaria, impetrata prius saltem habituali adprobatione ab Ordinario loci; si vero necessitas urgeat, nec tempus suppetat adprobationem petendi, haec iure supponitur (can. 600, 4°).

o) Antistita ergo, facultate hac ipsa lege a Sancta Sede sibi tributa, potest omnibus personis, quorum opera intra septa monasterii necessaria est, ingressum permittere; prius tamen ab Ordinario loci saltem habitualem

adprobationem obtinere debet. Hinc usuvenit, ut moniales in principio cuiuslibet anni in libro apposito recenseant eos omnes, quorum opera, ut plurimum, in monasterio, vel in horto, vel in officinis intra septa monasterii sitis, durante anno, occurret (medicos, aut alios ad infirmarum curationem necessarios, operarios pro horto, pro cella vinaria, pro stabulis opifices et alias huiusmodi personas); quem librum Ordinario pro illa habituali adprobatione obtinenda subscribendum praesentent. Si vero in aliquo casu extraordinario necessitas monasterii ingrediendi urgeat, nec tempus suppetat adprobationem ab Ordinario petendi, haec adprobatio iure praesumitur, id est ipsa lex hanc praesumptionem ratam habet.

p) Antistitae autem iniungitur in omnibus casibus debitas adhibere cautelas. Quae quidem cautelae in hoc consistunt quod personae ingredientes, ex assumptis certis informationibus, sint optimae famae ac moribus praestantes, a duabus monialibus, ex gravioribus, ad locum, ubi eorum opera requiritur, comitentur, nec ulli moniali permittatur huiusmodi personas alloqui praeter eas, quae cum illis de eorum officiis agere debent.

IV. Claves clausurae diu noctuque semper sint apud antistitam, quae illas tradet monialibus designatis, quoties opus fuerit.

Quod si antistita vel quaelibet alia, personam quamcumque sine legitima licentia in monasterium introduceret, vel solum admitteret, non tantum graviter peccaret, sed etiam ipso facto excommunicationem Sedi Apostolicae simpliciter reservatam incurreret (can. 2342, 1°).

Adspirantes ad habitum religiosum clausuram ingrediuntur de licentia Ordinarii. Puellas tamen educationis causa vel alia etiam pia causa in monasterium admittere, absque Sanctae Sedis licentia, non licet.

V. In collocutorio, quo moniales, intra limites a Constitutionibus uniuscuiusque religionis praescriptos, externas personas recipere possunt, duae debent esse crates, inter se spatio circiter viginti centimetrorum distantes atque muro infixae, ita ut aperiri nequeant. Si Constitutiones id permittant, in collocutorio etiam rota esse potest. Quo vero ad cetera omnia quae collocutorium respiciunt, praecipue circa continuam vigilantiam de iis quae ibi fiunt aut dicuntur, Constitutiones uniuscuiusque monasterii exacte observentur.

VI. Clausura monialium, etsi regularibus subiectarum quoad eius accuratam observantiam, sub vigilantia est Ordinarii loci, qui potest delinquentes contra eam, regularibus viris non exceptis, poenis quoque ac censuris corrigere post delictum et coërcere ne eam violent. Etiam superiori regulari custodia clausurae monialium sibi subiectarum commissa est, qui moniales aut alios suos subditos, si quid hac in re deliquerint, poenis quoque punire potest (can. 603).

Facta autem de praemissis relatione Ssmo D. N. Pio div. Prov. PP. XI, in audientia habita ab infrascripto P. Secretario S. Congregationis de Religiosis die 6 februarii 1924, Sanctitas Sua praesentem Instructionem approbavit et ab omnibus servari mandavit.

Datum Romae ex Secretaria S. Congregationis de Religiosis, die, mense et anno ut supra.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Maurus M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secretarius.*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

PROVISIO ECCLESIAE

Decreto Sacri Consilii Christiano Nomini propagando, Ssmus Dñus Noster Pius PP. XI, die 16 ianuarii 1924:

Cathedrali Ecclesiae Jaffnensi praeficere dignatus est R. P. Alfridum Guyomard, e Societate Oblatorum B. M. V. Immaculatae.

II

NOMINATIONES

Brevibus apostolicis nominati sunt:

26 ianuarii 1924. — *Vicarius Apostolicus de Eshowe in Africa Meridionali*, R. P. Thomas Spreiter, ex Ordine S. Benedicti, Episcopus titulo Thaenitanus.

— *Vicarius Apostolicus de Chaco*, R. P. Angelus Vigiani, ex Ordine Fratrum Minorum, electus Episcopus tit. Andrapanensis.

— *Vicarius Apostolicus de Batavia in Indiis Neerlandicis*, R. P. Antonius Petrus Franciscus van Velsen, e Societate Iesu, electus Episcopus tit. Aezanitensis.

Item, decreto diei 18 ianuarii, Sacra Congregatio de Propaganda Fide ad suum beneplacitum renuntiavit *Praefectum Apostolicum de Banka et Biliton*, R. P. Theodosium Herchenrath, e Societate SS. Cordium.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

SOCIETATIS IESU seu DUBIA

R. P. Procurator generalis Societatis Iesu sequentia dubia pro opportuna declaratione S. Rituum Congregationi humillime subiecit, nimirum:

I. Quaestioni propositae ab Archiepiscopo Aquensi: « Num permitti « possit consuetudo vigens in illa archidioecesi imponendi fidelibus, prima « dominica Quadragesimae, cineres praecedenti Feria IV Cinerum bene- « dictos », Sacra Rituum Congregatio respondendum censuit *ad mentem*, die 30 iunii 1922. Et *mens est:* « Affirmative in casu; dummodo Feria IV « Cinerum ritus benedictionis et impositionis cinerum expletus fuerit, iuxta « *Missale Romanum* ».

Quaeritur: « Num eadem permissio valeat etiam pro Oratoriis Piarum « Unionum seu Congregationum, vel sacellis ruralibus, aliisque ubi pera- « gantur exercitia pro opificibus, ut iidem omnes facilius cineres recipiant « et non careant hoc tam perutili sacramentali? ».

II. In decreto S. R. C., n. 3196, *Vercellen.*, 20 martii anni 1869, legitur pro benedictione gutturis in Festo S. Blasii Ep. et Mart. adhiberi candelas in festo Purificationis B. M. V. benedictas et formulam: « Per inter ces- « sionem B. Blasii liberet te Deus a malo gutturis. Amen » Quum vero alia formula, tum pro benedictione candelarum in Festo S. Blasii Episcopi et Martyris, tum pro earum appositione sub mento gutturi cuiusvis benedicendorum, prostet in *Rituali Romano* (edit. typ.), quaeritur: « An respon- « sum S. R. C. in una *Vercellen.* valeat adhuc, tum pro archidioecesi Ver- « cellensi, tum pro aliis dioecesibus ».

Et Sacra Rituum Congregatio, audito specialis Commissionis voto, re mature perpensa, respondendum censuit:

« Ad I. Affirmative, iuxta prudens Ordinarii iudicium in singulis casi- « bus, servato tenore decreti diei 30 iunii 1922.

« Ad II. Adhibeatur ubique oratio et formula *Ritualis Romani* ».

Atque ita rescripsit ac declaravit. Die 1ª februarii 1924.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

DUBIUM

Sanctissimus Dominus noster Pius Papa XI, per Decretum Sacrae Rituum Congregationis diei 25 octobris 1922, Festum S. Eusebii Ep. et Mart., quod Kalendario Universali affixum est, sub die 16 decembris, semiduplex, in cunctis Italiae huiusque Insularum ecclesiis sub ritu duplici minori in posterum celebrari mandavit.

Nunc quaeritur: « Utrum in illo Decreto includantur etiam ecclesiae « Religiosorum exemptae? ».

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, omnibus perpensis rescribendum censuit: « Affirmative ».

Atque ita rescripsit ac declaravit. Die 1ª februarii 1924.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

BERGOMEN.

Ordinarius Bergomensis Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia reverenter exposuit:

« I. An liceat vel expediat in solemnioribus processionibus, quibus defer- « tur Ssm̃um Eucharistiae Sacramentum, praecipue cum finis imponitur « Eucharisticis conventibus, deferre Ssm̃um Sacramentum super currum « triumphalem, baldachino coopertum, magnificeque exornatum, equis tra- « ctum, super quem ascendit etiam sacerdos qui processioni praeest, qui- « que Ostensorium regit genuflexus?

« II. An usus currus et equorum, ut supra, liceat vel expediat cum, « loco Ssm̃i Sacramenti, deferuntur vel statuae Beatae Virginis Mariae, vel « Sanctorum exuviae?

« III. An usus currus et equorum, ut supra, liceat vel expediat non « solum ratione extraordinariae solemnitatis, sed etiam cum processio iter « nimis longum percurrere debeat?

« IV. An currui equis tracto possit substitui vehiculum quod vulgo « ***automobile*** audit? ».

Et Sacra Rituum Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, praepositis quaestionibus respondendum censuit: *negative in omnibus, et ad mentem.* Atque ita rescripsit et declaravit die 28 octobris 1922.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

Mens est: Quoad primam quaestionem praeclarum exstat exemplum Congressus Eucharistici Internationalis Romae habiti anno 1922, in quo nullus currus adhibitus fuit pro deferendo Ssmo Eucharistiae Sacramento in solemni processione; idque omnino factum est iuxta dispositiones *Caeremonialis Episcoporum*, lib. II., cap. 33, *de processione Ss.mi Sacramenti in Festo Corporis Christi*, et Decretorum.

Ex Secretaria S. R. C., die 22 februarii 1924.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

ROMANA

IURIUM

In sessione plenaria Supremi Tribunalis Signaturae Apostolicae, habita in Aedibus Vaticanis die 23 iunii 1923, iudicio Emorum ac Rmorum Patrum subiecta fuerunt dubia proposita a Procuratore Advocatorum Consistorialium de asserto iure Advocatorum ipsorum, nec non ceterorum Advocatorum Curiae Romanae, suscipiendi coram Tribunalibus dioecesanis patrocinium causarum quae ibi aguntur. Causa accurate disceptata fuit, relatore Emo ac Rmo Dño Cardinali Mori.

Species facti. — Anno 1921 canonici aliquot cuiusdam ecclesiae collegiatae parochum aliosque canonicos ipsius ecclesiae apud tribunal dioecesanum in iudicium vocaverunt, et procuratorem sibi elegerunt laicum quemdam advocatum illius regionis. Hic vero, per separatas preces ad Curiam episcopalem datas, petiit ut ipse in ea causa etiam uti advocatus admitteretur. Curia tamen episcopalis, considerata peculiari natura agitandae litis, preces oratoris non exaudivit, immo decretum tulit quo constituit nullum in ea causa admittendum esse advocatum vel procuratorem nisi ex ecclesiastico ordine electum.

Post hoc a Curia episcopali editum decretum actores ipsi, per novum libellum eidem Curiae oblatum, duos sibi procuratores elegerunt, alterum nempe ex Advocatis Consistorialibus Curiae Romanae, laicum virum, alterum vero ex ipsis actoribus; advocatum autem constituerunt eumdem Advocatum Consistorialem. Sed novum hunc oratorum libellum Curia episcopalis reiecit, et oratores admonuit advocatos et procuratores in ea causa, ad normam decreti episcopalis superius memorati, eligendos esse ex ordine ecclesiastico.

De hoc decreto Curiae episcopalis conquestus est ipse Advocatus Consistorialis primum coram eadem Curia dioecesana, deinde coram Tribunalibus Sanctae Sedis; sed Curia episcopalis in suo permansit consilio.

Exitus tandem rerum is fuit, ut actores, decreto episcopali obsequentes, Advocatum Consistorialem munere ei concredito liberaverint.

Sed ipse Advocatus Consistorialis, ne iura Advocatorum Curiae Romanae minuerentur, Advocatis Consistorialibus et Rotalibus facta omnia retulit. Tunc Collegium Advocatorum Consistorialium, non modo ut sua, verum etiam ut Advocatorum Rotalium iura defenderet (quorum Advocati Consistoriales *Consilium disciplinae* constituunt), per supplices preces Summum Pontificem precati sunt ut quaestio de eorum iure suscipiendi patrocinium causarum coram tribunalibus dioecesanis alicui Tribunali Pontificio iudicanda committeretur. Precibus his die 6 decembris 1922 Ssmo D. N. Pio Papae XI per Emum ac Revmum Dominum Cardinalem Praefectum Supremi huius Tribunalis relatis, Sanctitas Sua dignata est committere examen et decisionem controversiae eidem Supremo Tribunali Signaturae Apostolicae.

Die igitur 24 ianuarii 1923, in sede Supremi huius Tribunalis, coram R. P. D. Evaristo Lucidi, eiusdem Tribunalis Secretario, comparuerunt Praelatus infrascriptus, uti Iustitiae Promotor, et Advocatus Sacconi pro Collegio Advocatorum Consistorialium, ibique Procurator ipse sequentia proposuit dubia, quae sine difficultate admissa fuere:

« I. An Advocati, etiam laici, approbati ad causas ecclesiasticas de-
« fendendas apud Romanam Curiam, possint globatim ab aliqua Curia
« prohiberi a patrocinio in causis civilibus vel criminalibus in eadem
« Curia agendis.

« Et quatenus affirmative:

« II. An eadem exclusio extendi possit ad Advocatos Sacri Consi-
« storii ».

Et Emi ac Rmi Patres, omnibus diligenter consideratis, rescribendum mandarunt: « Ad primum et secundum, reformatis dubiis iisque
« propositis sub hac unica formula: " An Advocati ecclesiastici et laici,
« approbati ad causas ecclesiasticas defendendas apud Curiam Roma-
« nam, non exclusis Advocatis Consistorialibus, indigeant approbatione
« Ordinarii loci ut suscipiant in Curiis dioecesanis easdem causas ,,, respon-
« dendum: *Affirmative* ».

QUOAD IUS. – Ecclesiae leges Episcopis tribuunt potestatem legislativam, iudiciariam et coactivam in propria cuiusque dioecesi. Id aperte decernitur in can. 335 C. I. C. in quo, sub § 1, haec habemus: « Ius ipsis
« (Episcopis) et officium est gubernandi dioecesim tum in spiritualibus
« tum in temporalibus cum potestate legislativa, iudiciaria et coactiva
« ad normam sacrorum Canonum exercenda ». Ob hanc potestatem licet

Episcopis per leges ac decreta ea omnia statuere quae ipsi in dioecesis regimine opportuniora esse censeant. Haec Episcoporum potestas nullos habet fines, nisi generales Ecclesiae leges et peculiaria Pontificum decreta. Idcirco quae neque per generales Ecclesiae leges neque per peculiaria Pontificum decreta constituta sint, ea Episcoporum subiacent potestati.

Huic generali Ecclesiae praescripto addendum est praescriptum canonis 1658 § 2, in quo haec decernuntur: « Advocatus autem, ut ad patro-« cinium admittatur, indiget approbatione Ordinarii, quae aut generalis « sit ad omnes causas aut specialis pro certa causa ». Per hunc scilicet canonem statuitur nullum Advocatum admitti posse ad causarum patrocinium in Curiis dioecesanis nisi ab Ordinario approbatum.

Ex his Ecclesiae praescriptis patet quid dicendum sit de admissione Advocatorum Curiae Romanae ad patrocinium causarum quae coram tribunalibus dioecesanis aguntur. Episcoporum potestati in hac re nulli imponi possunt fines, praeter eos qui in ipsis generalibus Ecclesiae legibus vel in decretis Pontificum descripti sunt. Ut igitur diiudicari possit an Advocati Curiae Romanae ius habeant (invito scilicet Episcopo) exercendi patrocinium causarum coram tribunalibus dioecesanis, investigandum est an ipsi a generalibus Ecclesiae legibus vel a peculiaribus Pontificum decretis ius hoc acceperint.

Incipiamus a generalibus Ecclesiae legibus. Nihil in his invenitur quod ius ab oratoribus assertum ostendat. Contendit patronus Advocatorum Consistorialium ius hoc desumendum esse a canone 1657 C. I. C. in quo describuntur qualitates in Advocatis necessariae. Cum Advocati Curiae Romanae ab ipsis Officiis Sanctae Sedis iudicati fuerint uti iis qualitatibus praediti, absurdum est, iuxta patronum, ipsos in Curiis dioecesanis novo iudicio subiici et nova approbatione indigere. Sed huic patroni argumentationi concedendum non est. Profecto in can. 1657 C. I. C. non describuntur nisi qualitates in Advocatis iure communi necessariae. Sed neque ibi neque alibi denegatur Episcopis potestas alias requirendi in Advocatis qualitates praeter eas quae lege communi exiguntur. Et nota est distinctio inter leges ac decreta *contra ius* et leges ac decreta *praeter ius*. Dum Episcopi potestate non pollent condendi leges aut decreta contra ius, scilicet contra generales Ecclesiae leges, ipsi plena praediti sunt potestate condendi leges ac decreta praeter ius, scilicet quae iuri communi non adversentur.

Ex his sequitur leges communes Advocatis Curiae Romanae non concedere ius gerendi patrocinium causarum quae coram tribunalibus dioecesanis aguntur.

Superest igitur ut videamus an Advocati Curiae Romanae ius hoc

per peculiares Sanctae Sedis concessiones adepti fuerint. Peracta tamen de hac re accurata investigatione, nullum inventum est asserti iuris argumentum, nullum documentum, nullum vestigium; immo documenta habentur quae contrarium ostendunt.

Dicamus primum de Advocatis Rotalibus. Undenam habent hi ius quod sibi vindicant? Si inspiciamus documenta nostri temporis in quibus de Advocatis Rotalibus sermo fit, nullam in eis invenimus asserti iuris mentionem. Profecto *Lex propria Sacrae Romanae Rotae et Signaturae Apostolicae* titulum tertium ita inscribit: *De Advocatis penes Sacram Rotam et Apostolicam Signaturam*. In can. vero 44 haec decernuntur: « I. Advo« cati proprii ac nativi Sacrae Rotae et Signaturae Apostolicae sunt Advo« cati Consistoriales. – II. Admittuntur tamen et alii, sacerdotes sive laici », etc. In hoc igitur documento Sancta Sedes de Advocatis Romanae Curiae unice loquitur uti de Advocatis Sacrae Rotae et Apostolicae Signaturae; nullam tamen mentionem habet iuris defendendi causas coram tribunalibus dioecesanis.

Neque alium habet sensum textus diplomatis quo hodie eliguntur Advocati Rotales. En verba huius textus: « Cum ex documentis exhibi« tis ... constiterit D. ..., idem dignus habitus est ut in Album Advoca« torum ecclesiasticorum cooptetur, eique licentia concedatur scribendi « in causis quibusvis ecclesiasticis quae coram S. R. Rota et Signatura « Apostolica aguntur », etc. Iisdem fere verbis conceptum erat Rescriptum Sacrae Congregationis Concilii, quae et ipsa, antequam Constitutio *Sapienti Consilio* ederetur, Advocatos Curiae Romanae eligebat. En verba huius prioris textus: « Cum ex documentis ... constiterit D. ..., « eum dignum reputamus ut in Album Advocatorum ecclesiasticorum « cooptetur eique licentia concedatur scribendi in causis quibusvis eccle« siasticis, quae sive coram Nostra sive coram Sacris Urbis Congregatio« nibus aguntur ». Igitur neque hic mentio ulla iuris quod oratores sibi asserunt.

Sed perpendamus etiam antiquiora documenta. In collectione legum, edita anno 1834 iussu Summi Pontificis Gregorii XVI, sub titulo *Editto dell'E.mo e Rev.mo Signor Cardinale Gamberini*, sermo fit etiam de Advocatis, de eorum electione atque de ipsorum destinatione. En quae ibi in nostra re habentur: « § 228. I tribunali di appello di Bologna e di « Macerata e quello della Sacra Rota avranno soli il diritto di ammet« tere gli Avvocati. – § 229. Nessuno potrà aspirare al titolo ed alle « funzioni di Avvocato, il quale non abbia l'età di venticinque anni com« piuti e non esibisca: 1° il certificato di battesimo, di cresima e di sud« ditanza pontificia; ... 4° di aver conseguito la laurea dottorale in una

« università dello Stato; 5° di avere, pel corso almeno di cinque anni, atteso « allo studio forense presso un Avvocato esercente, sia delle provincie, sia « della Curia Romana. – § 235. Gli Avvocati ammessi dai tribunali « d'appello potranno esercitare il loro uffizio avanti gli stessi tribunali e « presso tutti i giudici e tribunali civili compresi nella loro giurisdizione. – « § 236. ... Gli Avvocati ammessi dalla Sacra Rota conserveranno il di- « ritto di difendere le cause *avanti tutti i giudici e tribunali dello Stato* ». Patet ex his electionem Advocatorum Rotalium ipsorumque munus, saeculo superiori, uti rem internam Status Pontificii habitam fuisse. Exteri eo tempore non cooptabantur inter Advocatos Rotales. Advocatis vero Rotalibus nullum tribuebatur munus extra pontificium territorium exercendum. Neque hic igitur ullum asserti iuris vestigium; immo contrarium argumentum.

Haec cum ita sint patet Advocatis Rotalibus non competere ius agendi patrocinium causarum, invito scilicet Episcopo, coram tribunalibus dioecesanis.

Modo veniamus ad Advocatos Consistoriales. Advocati Consistoriales multis gaudent iuribus ac privilegiis, quae iis a Romanis Pontificibus concessa sunt. Inter hos meminisse praestat Pontifices Xystum IV, Iulium III, Xystum V, Clementem VIII. Horum vero iurium syllogen conscripsit et sua auctoritate confirmavit Benedictus Papa XIV in Constitutione *Inter conspicuos*, data die 29 augusti 1744. Ut pateat quo animo Constitutio haec exarata fuerit, iuvat referre eius initium.

En Pontificis verba: « Inter conspicuos Ordines, quibus Romana Curia « toto terrarum Orbe celeberrima constat atque conflatur, ... provida Prae- « decessorum Nostrorum cura a remotissimis usque temporibus exstare « voluit illustre Advocatorum Consistorialium Collegium ex praeclaris « compositum virtute ac doctrina viris, quibus, propter scientiae praestan- « tiam ac rerum usum atque prudentiam, ex omni Advocatorum coetu « delectis, singulare ius ac privilegium attribuerunt perorandi coram Ro- « mano Pontifice. ... Quod quidem Advocatorum praedictorum Collegium « singularesque personae vertentibus annis eidem adscriptae industriam « atque operam suam praefatis Praedecessoribus Nostris ita probarunt, ut « et gravissimorum munerum, quae ad retinendam sanctiorum iudiciorum « religionem, ad Apostolicae Sedis iura tuenda et conservanda, ad cala- « mitosorum salutem et defensionem, ac promovendam iuris et bonorum « artium scientiam pertinerent, proprium sibi atque, ut vocant, privati- « vum exercitium adiudicari, nec non amplissimis gratiis, privilegiis atque « favoribus, plurium Summorum Pontificum beneficentia cumulari et coho- « nestari meruerint.

« § 1. Quum autem huiusmodi privilegia, eximiis ipsorum meritis elar-
« gita, alia quidem aliis temporibus indulta reperiantur, nonnulla vero, licet
« longissimi temporis usura, optimo iure eisdem acquisita esse dignoscan-
« tur, attamen, propter remotissimam fortasse concessionum vetustatem,
« incertis videantur principiis et originibus innixa, aliorum denique usum
« et quasi-possessionem contrariis nonnumquam actibus interturbari et
« labefactari contigerit; optandum profecto videbatur ut, *unica aliquando*
« *eorumdem collectione* peracta, eademque inviolabili Apostolicae auctori-
« tatis robore munita, et ipsius Collegii splendori ac dignitati, et iurium
« ex Pontificia liberalitate eidem competentium firmitati ac securitati
« consuleretur. Nos itaque, qui concessum Nobis olim a felic. record. Prae-
« decessore Nostro Clemente Papa XI in eodem Collegio locum multos
« annos tenuimus ..., ut illustre ac perenne extaret Nostrae erga prae-
« dictum Collegium existimationis et benevolentiae argumentum, eadem
« indulta et privilegia tam a Nobis, ut praefertur, tributa, quam alia,
« quorum concessiones diversis Praedecessorum Nostrorum Litteris con-
« signatae reperiuntur, vel quae ex inveterata consuetudine ipsi Collegio
« competere dignoscuntur, *in unum veluti corpus redigere*, eaque omnia,
« Apostolica Nostra auctoritate firmata et roborata, atque etiam, sicubi
« opus fuit, declarata et ampliata, praesentibus Nostris Litteris perpetuo
« valituris comprehendere constituimus. Igitur ... omnia infrascripta pri-
« vilegia, indulta, iura, facultates, honores, munera, praeeminentias et
« praerogativas ipso Collegio earumdem tenore praesentium in perpetuum
« asserimus, approbamus, confirmamus et innovamus, eaque novo Aposto-
« licae Nostrae auctoritatis robore communimus, simulque, ut infra, decer-
« nimus, statuimus, declaramus atque sancimus ».

Ex hoc initio patet: *a*) Summum Pontificem Constitutionem hanc animo benevolentissimo conscripsisse; *b*) eius finem in Constitutione edenda fuisse omnia Advocatorum Consistorialium iura in unum veluti corpus redigendi. Verum si tota Constitutio attente perlegatur, nullum in ea verbum invenitur de iure defendendi causas coram tribunalibus dioecesanis. Id nihil aliud significat nisi asserti iuris defectum.

Vis argumenti huius eo magis dignoscitur si consideretur quam accuratus Pontifex fuerit in iuribus Advocatorum Consistorialium describendis ac ceteris constituendis quae ad ipsorum Collegium spectant. Sane in primis Pontifex constituit corpus Advocatorum Consistorialium duodecim Advocatis constare debere, quorum unus ex civibus bononiensibus, alter ex mediolanensibus, tertius ex ferrariensibus, quartus ex neapolitanis, ceteri octo vero ex Advocatis Romanae Curiae eligendi forent. Deinde statuit de modo computandi vulgo dictam *antianitatem*, de modo adipiscendi decana-

tum, de loco ab Advocatis Consistorialibus in functionibus et Cappellis papalibus occupando, de iure deferendi baldachinum, de praeeminentia in Conciliis, de habitu. Deinde praecipua eorum iura ita attingit: « Praeci-« pua vero et propria eorum munera ea sunt quae circa Consistorium et « actus atque negotia in eo gerenda atque tractanda versantur ». Et hic sermo fit de causis beatificationis, de petitionibus in Consistorio examinandis, de postulatione pallii, etc. Post haec memoratur Pontifex cetera iura ac privilegia; nullam tamen mentionem facit de iure defendendi causas in Curiis dioecesanis. Verum quo benevolentior Pontificis animus et quo accuratior iurium descriptio ab illo peracta, eo clarius in Constitutione ipsa argumentum habetur oratores carere iure quod sibi vindicant.

Haec vero iura Advocatorum Consistorialium, a Benedicto XIV descripta, immutata manserunt in *Editto dell'E.mo e Rev.mo Signor Cardinale Gamberini* superius memorato. Ibi enim haec habentur: « § 245. Il Collegio « degli Avvocati Concistoriali in Roma è di diritto costituito Consiglio di « disciplina per gli Avvocati della Curia Romana. Le prerogative, le onori-« ficenze, i privilegi, i diritti, attribuiti a questo Collegio ed ai membri di « esso dalle Bolle Apostoliche, anche in ordine all'abito, di costume pubblico « o privato, rimangono e, quando occorra, sono ristabiliti nel loro pieno ed « intiero vigore, non ostante qualunque contraria disposizione ».

Cum haec ita sint, patet nullo modo constare de iure Advocatorum Consistorialium defendendi causas coram tribunalibus dioecesanis.

Nil igitur restat pro Advocatis Romanae Curiae nisi argumentum convenientiae. Expendamus illud aliquantulum. Argumentum hoc ita exhiberi potest. Qui pro peritis habentur ut in Curia Romana et coram ipso Summo Pontifice causam dicant, ii a fortiori periti dicendi sunt ut causam dicant coram tribunalibus dioecesanis. Sed argumento huic nulla inest vis. Sane in advocatis causarum requiruntur non modo qualitates quae generales vocari possunt (uti doctrina, bona fama, religio, aetas), sed quandoque etiam qualitates speciales, quae a peculiaribus circumstantiis locorum, personarum ac factorum pendere possunt. Verum iudicare quaenam aliae qualitates requirantur et quinam ipsis praediti sint, id, firmis iis quae iure communi statuta sint, ad Episcopi spectat potestatem.

Neque deest in ipso Codice iuris canonici luculentum exemplum exclusionis Advocatorum Curiae Romanae a suscipiendo patrocinio causarum coram quibusdam tribunalibus. Exemplum hoc habetur in can. 1658 § 4, in quo haec statuta sunt: « Procurator et advocatus, in causis quae ad « normam can. 1579 §§ 1, 2 aguntur in religionis tribunali, eligendi sunt « ex eadem religione ». Per hunc igitur canonem a dicendis causis coram tribunalibus religionis implicite repelluntur omnes Advocati Curiae Roma-

nae, sive laici sive ecclesiastici, in quacumque dignitate ii constituti sint. Sed si Codex iuris canonici legem hanc statuit in causis quae coram tribunalibus religionis aguntur, quid impedit quominus similem legem edat Episcopus in causis quae aguntur coram dioecesano tribunali?

Demum omittendum non est in can. 67 haec statui: « Privilegium ex « ipsius tenore aestimandum est; nec licet illud extendere aut restringere ». In can. vero 68 haec habentur: « In dubio privilegia interpretanda sunt « ad normam can. 50 ». ... Et in can. 50: « In dubio, rescripta quae ad lites « referuntur, vel iura aliis quaesita laedunt ... strictam interpretationem « recipiunt; cetera omnia latam ». Haec omnia ostendunt in hac quaestione admittenda non esse argumenta convenientiae, sed documenta clara et aperta, et in dubio iudicandum esse de iuris defectu.

Ex praemissis liquet Advocatos Curiae Romanae, sive ecclesiasticos sive laicos, Advocatis Consistorialibus non exclusis, neque lege communi neque peculiaribus Sanctae Sedis concessionibus ius habere defendendi causas quae coram tribunalibus dioecesanis aguntur; ac proinde ipsos, ad normam can. 1658 § 2 superius memorati, ut ad patrocinium earum causarum admittantur, indigere approbatione Ordinarii. Et ideo Emi Patres mandarunt rescribendum uti supra.

Atque ita editum est, pronunciatum, decretum, declaratum; mandatumque ut haec definitiva sententia publici iuris fieret, eamque ab omnibus ad quos spectat exsecutioni mandaretur, non solum, etc.; sed et omni, etc.

Datum Romae, ex aedibus Supremi Tribunalis, die 15 decembris 1923.

Franciscus Morano, *Votans Signaturae.*

L. ✠ S.

VISA

Evaristus Lucidi, *S. A. S. T. a Secretis.*

Aloisius Scialdoni, *Notarius.*

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO
AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

I

DUBIA

SOLUTA IN PLENARIIS COMITIIS EMORUM PATRUM

I

De paroeciis nationalibus (can. 216, § 4)

Utrum in regionibus mixtae linguae, quae politice unicum Statum efformant, sed diversis utuntur linguis, ut aiunt, officialibus, requiratur, vi canonis 216, § 4, indultum apostolicum ad erigendam paroeciam exclusive destinatam fidelibus determinati sermonis seu linguae, etiamsi haec determinata lingua sit una ex linguis officialibus eiusdem nationis, et paroecia erigenda suam distinctam habeat partem territorialem in dioecesi.

Resp.: *Affirmative.*

II

De excusatione a choro (can. 420)

Utrum praescriptum can. 420 comprehendat quoque cappellanos seu clericos secretos personae Romani Pontificis actu inservientes.

Resp.: *Affirmative* quoad praescriptum can. 420, § 1, n. 6; *negative* quoad praescriptum eiusdem canonis § 2.

III

De celebratione Missae in religionibus mulierum (can. 610, § 2)

Utrum, vi canonis 610, § 2, quo praescribitur: « Missa quoque Officio « diei respondens secundum Rubricas quotidie celebrari debet in religioni- « bus virorum, et etiam, quoad fieri possit, in religionibus mulierum »,

Missa Officio diei respondens debeat celebrari tantum in religionibus regularium et monialium vota sollemnia habentium; an etiam in domibus religiosarum vota simplicia habentium, quibus ex Constitutionibus a Sancta Sede approbatis est obligatio chori.

Resp.: *Negative* ad 1am partem; *affirmative* ad 2am.

IV

De ministro Confessionis (can. 883)

1° Utrum adverbium *obiter* can. 883, § 2, ita intelligendum sit, ut sacerdos rite praeditus facultate, iuxta § 1 eiusdem canonis, audiendi Confessiones, possit, quoties navis in portu maneat, terram adire ibique in ecclesia vel sacello Confessiones excipere eorum, qui confiteri petant, eosque valide ac licite absolvere, etiam a casibus Ordinario loci reservatis, per integrum diem, vel per integros duos vel tres dies, si tamdiu navis in portu maneat.

2° Utrum id possit per integrum diem, vel per integros duos vel tres dies dictus sacerdos, quoties ad idem iter prosequendum unam navem relinquere debeat ut alteram conscendat, si in portu hanc navem tamdiu expectare debeat.

3° Utrum in utroque casu idem possit dictus sacerdos etiam ultra triduum.

Resp.: Ad 1um et 2um *Affirmative.*

Ad 3um *Negative*, si loci Ordinarius facile adiri possit.

V

De licentia assistendi matrimoniis (can. 1096, coll. cum cann. 465, 472-476)

1. Utrum vicarius oeconomus legitime constitutus in paroecia vacante, ad normam cann. 472 et 473, possit licentiam assistendi matrimonio dare sacerdoti determinato ad matrimonium determinatum.

2. Utrum id possit vicarius substitutus, de quo in can. 465, § 4, post Ordinarii approbationem, si nullam limitationem Ordinarius apposuerit.

3. Utrum vicarius parochi religiosi id possit post Ordinarii approbationem, sed ante approbationem Superioris religiosi.

4. Utrum vicarius, seu sacerdos supplens, de quo in cit. can. 465, § 5, id possit ante Ordinarii approbationem.

5. Utrum id possit vicarius adiutor parochi imparis suis muniis rite obeundis, legitime constitutus ad normam can. 475, § 1.

6. Utrum id possit vicarius cooperator, de quo in can. 476, inscio parocho.

Resp.:

Ad 1um *Affirmative.*

Ad 2um *Affirmative.*

Ad 3um *Affirmative.*

Ad 4um *Affirmative,* quoadusque Ordinarius, cui significata fuit designatio sacerdotis supplentis, aliter non statuerit.

Ad 5um provisum in cit. can. 475, § 2.

Ad 6um provisum in cit. can. 476, § 6.

VI

Circa assistentiam matrimoniis (can. 1096, § 1).

Utrum, ad normam can. 1096, § 1, sacerdos sit determinatus, si parochus Superiori monasterii in casu particulari declaret, se ad matrimonium proxima Dominica in ecclesia filiali celebrandum delegare aliquem sacerdotem religiosum, qui a Superiore sequentibus diebus ad Missam die Dominica ibi celebrandam deputabitur.

Resp.: *Negative.*

VII

De Ss.ma Eucharistia asservanda (can. 1265)

Utrum Ordinarius, attenta immemorabili consuetudine, possit licentiam dare asservandi Sanctissimam Eucharistiam in curatis ecclesiis, quamvis non stricte paroecialibus, sed subsidiariis.

Resp.: *Affirmative.*

VIII

Dubium circa versiones Sacrarum Scripturarum (can. 1391).

Utrum particula *et* canonis 1391, quo praescribitur: « Versiones sacra« rum Scripturarum in linguam vernaculam typis imprimi nequeunt, nisi « sint a Sede Apostolica probatae, aut nisi edantur sub vigilantia Epi« scoporum *et* cum adnotationibus », etc., interpretanda sit copulative an disiunctive?

Resp.: Affirmative ad 1am partem; *negative* ad 2am.

IX

De reservatione pensionis (cann. 1429, 1486, 2150)

Utrum loci Ordinarius possit admittere renuntiationem paroeciae cum reservatione pensionis ad vitam pensionarii super beneficio paroeciali in favorem parochi renuntiantis.

Resp.: *Affirmative*, firmo praescripto canonis 1429, § 2.

Die 20 maii 1923.

P. Card. Gasparri, *Praeses.*

Aloisius Sincero, *Secretarius.*

II

DUBIUM

SOLUTUM AB EMO CARDINALI COMMISSIONIS PRAESIDE

Utrum per can. 824, § 2 Codicis abrogata censeri debeant ea, quae S. C. Concilii statuerat sub die 15 octobris 1915 in responsione ad III, de retributione non recipienda ne ratione quidem extrinseci incommodi in secunda et tertia Missa in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum; an vero ea adhuc in suo vigore permaneant.

Resp. *Affirmative* ad 1am partem; *negative* ad 2am.

Die 13 dec. 1923.

P. Card. Gasparri, *Praeses.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 19 febbraio 1924, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi Signori Cardinali e col voto dei Reverendissimi Prelati e Consultori Teologi, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* dei Sacri Riti per discutere sopra due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione del Ven. Servo di Dio Giuseppe Cafasso, Sacerdote secolare e Direttore del Collegio Ecclesiastico di Torino.

Martedì, 26 febbraio 1924, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Paolo Ginhac, Sacerdote professo della Compagnia di Gesù.
2. Intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Luca Belludi, Sacerdote professo dell'Ordine dei Minori, detto Beato.
3. Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Clelia Russo, Vergine.
4. Intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Giacomo da S. Luigi, laico professo della Congregazione dei Chierici Regolari Scalzi della Ssma Croce e Passione di N. S. G. C.
5. Intorno alla revisione degli scritti dei Servi di Dio Filiberto Vrau e Camillo Feron-Vrau, Secolari.
6. Intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Francesco Gonzaga, Ministro Generale dei Minori, Vescovo di Mantova.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

21 gennaio 1924. L'Emo Sig. Card. Giovanni Bonzano, *Protettore dell'Istituto della Consolata per le Missioni Estere, in Torino.*

26 » » L'Emo Sig. Card. Camillo Laurenti, *Protettore della Congregazione delle Canonichesse di Nostra Signora dell'Ordine di S. Agostino.*

27 » » Monsig. Antonio M. Bernasconi, *Prelato Votante del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

14 febbraio » Monsig. Camillo Caccia Dominioni, *Canonico Altarista della Ss. Patriarcale Basilica Vaticana.*

Assistente al Soglio Pontificio:

13 febbraio 1924. Monsig. Francesco Maria Redwood, Arcivesc. di Wellington.

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

20 gennaio 1924. Monsig. Carlo Bergia, della diocesi di Cuneo.

Prelati domestici di S. S.:

9 giugno 1922. Monsig. Giuliano Rister, della diocesi di Podlacchia.
23 febbraio 1923. Monsig. Angelo Visalli, dell'archidiocesi di Messina.
24 novembre » Monsig. Giorgio Miculas, della diocesi di Oradea Mare.
26 » » Monsig. Ottaviano Domide, della diocesi di Gherla.
30 gennaio 1924. Monsig. Giovanni Fitz-Gerald, della diocesi di Brooklyn.
» » » Monsig. Guglielmo Mc Guirl, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Davide Hickey, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco O' Hara, della medesima diocesi.
1 febbraio » Monsig. Carlo Augusto Loibl, della diocesi di Ratisbona.
5 » » Monsig. Giacomo Cleary, dell'archidiocesi di San Paolo di Minnesota.
» » » Monsig. Antonio Ogulin, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Humphrey Moynihan, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giacomo Byrne, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Tommaso A. Welch, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Patrizio O' Neil, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Pietro Jung, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Edoardo Luque, dell'archidiocesi di Lima.
» » » Monsig. Belisario Augusto Philipps, della medesima archidiocesi.
8 » » Monsig. Biagio de Monte, dell'archidiocesi di Bombay
» » » Monsig. Giovanni Adám, della diocesi di Veszprimia.
15 » » Monsig. Giovanni Haring, della diocesi di Seccovia.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine Piano:

24 gennaio 1924. Al sig. cav. Augusto Ciriaci (Roma).

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

31 gennaio 1924. Al sig. Giacomo Wiseman Mac Donald, della diocesi di Los Angeles.
16 febbraio » Al sig. conte Enrico Du Réau (Francia).

La Commenda con placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

13 febbraio 1924. Al sig. Giovanni Roberto O' Connell, dell'archidiocesi di Dublino.

La placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

24 settembre 1923. Al sig. comm. ing. Achille Gasthuys, della diocesi di Gand.

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

27 novembre 1923. Al sig. avv. Demetrio Hiss, della diocesi di Oradea Mare.
» » » Al sig. avv. Mario Theodorian Caradà (Bukarest).
25 gennaio 1924. Al sig. cav. ing. Guglielmo Palombi (Roma).
26 » » Al sig. dott. Carlo Brunetti (resid. S. Paolo del Brasile).
1 febbraio » Al sig. cav. Tommaso Guglielmo Hunter, dell'archidiocesi di Westminster.
15 » » Al sig. Francesco Reñazco, dell'archidiocesi di Managua.
16 » » Al sig. Federico Pustet, della diocesi di Ratisbona.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile·

16 febbraio 1922. Al sig. Ludovico Macourek, della diocesi di Vácz.
14 gennaio 1924. Al sig. Pietro Combeau, della diocesi di Angoulême.
» » » Al sig. Giovanni Castillon du Perron, della medes. diocesi.
27 » » Al sig. Giorgio C. Jenkins, dell'archidiocesi di Baltimora.
» » » Al sig. dott. Vittore Francesco Cullen, della medesima archid.
» » » Al sig. prof. avv. Carlo Poisson, della diocesi di Angers.
» » » Al sig. marchese Enrico de Saint-Pern, della medes. diocesi.
30 » » Al sig. Luigi Rossignani (Roma).
» » » Al sig. Lorenzo Colizzi (Roma).
» » » Al sig. Pietro Rossi de Gasperis (Roma).
» » » Al sig. Ludovico Centra (Roma).
31 » » Al sig. Isidoro Dockweiler, della diocesi di Los Angeles.
13 febbraio » Al sig. H. Too Wesley, Vice-presidente della repubblica di Liberia.
» » » Al sig. Bernardo Majorel, della diocesi di Montauban.
14 » » Al sig. Riccardo Majer, della diocesi di Fulda.

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

10 gennaio 1924. Al sig. ing. Ettore Cerasa (Roma).

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

24 gennaio 1924. Al sig. Francesco Lucenti, della diocesi di Vicenza.
» » » Al sig. rag. Giovanni Fortuna, della medesima diocesi.
28 » » Al sig. Giovanni Battista Bacigalupo, della dioc. di Chiavari.
13 febbraio » Al sig. Stefano Cybulski, dell'archidiocesi di Mohilew.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con biglietti di S. E. Revma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

23 gennaio 1924. Monsig. Eugenio Brauer, dell'archidiocesi di Sydney.
24 » » Monsig. Enrico Limberg, dell'archidiocesi di Münster.

30 gennaio 1924. Monsig. Giuseppe Lončarić, dell'archidiocesi di Zagabria.
5 febbraio » Monsig. Massimiliano Cuesta Vega, della diocesi di Plasencia.
» » » Monsig. Maroc Glaser, della diocesi di Jassy.
» » » Monsig. Giovanni Bogles, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Michele Robu, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Antonio Gabor, della medesima diocesi.
11 » » Monsig. Antonio Inverno, della diocesi di Acerra.
» » » Monsig. Pasquale De Lucia, della medesima diocesi.
13 » » Monsig. Giulio Mortara (Roma).
14 » » Monsig. Emerico Németh, dell'archidiocesi di Strigonia.
» » » Monsig. Nicola Knebel, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Gioacchino De Leo, dell'archidiocesi di Palermo.
21 » » Monsig. Luigi Soukup, della diocesi di Králové Hradec.
» » » Monsig. Giuseppe Procházka, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Seidl, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Pietro Polreich, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Paolo Krieg (Roma).

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

26 gennaio 1924. Il sig. marchese Luigi Battista Rosselli del Turco, della diocesi di Fiesole.
» » » Il sig. principe Francesco Radziwill, della dioc. di Podlacchia.
21 febbraio » Il sig. barone Felice Gerliczy de Arany et Szentgerlistye, dell'archidiocesi di Strigonia.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

30 gennaio 1924. Monsig. Carmelo Cucchiaro, della diocesi di Caltanissetta.
» » » Monsig. Angelo Gurrera, della medesima diocesi.
5 febbraio » Monsig. Antonio M. Pleninger, della diocesi di Linz.
» » » Monsig. Giovanni Müller, dell'archidiocesi di Colonia.
» » » Monsig. Niccolò Mauro, della diocesi di Piazza Armerina.
7 » » Monsig. Arturo Illuminati, dell'archidiocesi di Fermo.
16 » » Monsig. Flodoardo de Britto Fontes, della dioc. di Aracajú.
» » » Monsig. Teodoro Neu, dell'archidiocesi di Colonia.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

26 gennaio 1924. Il sig. Leone de Nowacki, della diocesi di Podlacchia.

NECROLOGIO

2 giugno 1923. Monsig. Salomon Musa Sabbagh, Vesc. di Amida (rit. cald.).
8 » » Monsig. Raffaele Amador y Hernandez, Vescovo di Huajapam de Léon.
27 novembre » Monsig. Amedeo Crooy, Vescovo di Tournai.
19 dicembre » Monsig. Graziano Gennaro, Vescovo tit. di Gerico.
30 gennaio 1924. Monsig. Giuseppe Gregorio Castro, Vescovo tit. di Clazomene.
19 febbraio » Monsig. Girolamo Thomé da Silva, Arcivescovo di S. Salvatore di Bahia.
21 » » Monsig. Domenico Pozzoni, Vescovo tit. di Tavia.